

ПРЕДГОВОРЪ

ВЪРХОВНОТО време на борбата за свобода роди безсмъртни български синове. Тъ растнаха съ величието на подвига и съ подема на дълото си. Това не бѣха случайни люде, живѣли за нѣкакви материални блага. Тъ жертвуваха себе си предъ най-свидното за българина — нашата бащина земя.

За скъпата и света българска земя живъ, бори се и даде кръвта си единъ отъ най-големитъ български войводи, — знаме на борцитъ, — Стефанъ Караджа.

Потомъкъ на храбритъ и достойни Български войводи отъ Факия и на мждритъ Узуновци отъ Ичме, той — наследникъ на войнаганитъ — героиченъ духъ и желъзно сърдце, мина презъ огньоветъ на робството и въ потъмнѣлата отъ злочестина родина имъ силата да вдигне мощенъ възгласъ за свещена борба и да поведе борцитъ.

Той, — Караджата, най-окриляниятъ отъ крилатитъ, грѣе съ блѣсъка на славата. Сияйниятъ му образъ на войвода отъ паметната историческа епопея на кървата 1868 година, вдѣхнови най-големия и безсмъртенъ